Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Eylül 2013
Sayı: 183

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Başbakan patronların çıkarı için dost olmuştu, şimdi aynı nedenle düşman!

Suriye'de kitlelerin kimyasal gazla katledilmesi, emperyalist ülkelerde olduğu gibi Ankara'da da seslerin biraz yükselmesine fırsat verdi. Ancak emperyalist yöneticilerin derdi, çocuk, kadın, sivillerin vahşice öldürülmesi değil, kimyasal silah kullanımının sadece kendi tekellerinde olmasıdır. Ankaradakilerin derdi ise bu fırsatta, Suriye sorunun çözülmesi. Sorun olarak gördükleri ise Suriye'de yatırım yapan ama savaş nedeniyle kazanç kapıları kapanan patronların zararlarını telafi etmek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, *işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

Sınıf Mücadelesi, *sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

Sınıf Mücadelesi, *uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

Sınıf Mücadelesi'*nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Resmi açıklamalara göre Suriye'de 136 firma 1 milyar dolar tutarında zarar etti. Gazetelerde daha değişik rakamlar; yatırım yapan 822 firmanın 350'sinin zarar ettiğini söyleyen haberler var. Elbette gerçek gizleniyor.

En büyük zarar gören firmalar, hükümete destek vermiş olanlar. Bunlardan biri olan ve bir çok ülkede hava alanı, termik santral gibi çok büyük inşaatlar yapan Rönesans Holding, Halep'deki 180 milyon dolarlık inşaatını durdurmak zorunda kaldı. Bünyesinde 20'den fazla şirketi, 40 tane çimento fabrikası olan Güriş Holding'in Suriye'de 2011'de Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın katılımı ile biri 280 milyon avroya, iki çimento fabrikası almıştı. Şimdi fabrikalarda üretim durdu. Hateks ise Halep'teki fabrikasına 6 aydır gidemiyor. Ayrıca Suriye yönetimi, patronların bazı işletmelerine ve bankalardaki teminatlarına el koydu.

Tüm bunlara, 500 bini aşan sığınmacı için devlet kasasından çıkan 600 milyon dolarlık harcamayı ve sosyal sorunları da eklemek gerek.

Hükümet, geçen yıldan bu yana patronların zararlarını düşürmek için çok çalıştı. Suriye'de zarar edenlere 25 milyar dolar kredi dağıttı. Borçları düşürdü. Mısır için rakam 2 milyar dolar. Libya'da zarar edenlerin vergi ödemesi donduruldu, 8.092 işçinin ücreti, pirimleri, işsizlik ödeneği devletin kasasından çıktı. Benzer işlere Tunus için ayrılan para 250 milyon dolar. En büyük zarar Suriye'de ve Tayyip bu nedenle bas bas bağırıyor.

AKP'yi destekleyen, TÜSİAD sermayesi gibi büyümek isteyen bu büyük şirketlerin yönetimleri, yeni pazarlar bulmak için hükümeti teşvik ettiler ve Tayyip onlara, Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da yeni pazarlar buldu. Patronlar, bu nedenle Tayyip'i çok sevdiler, desteklediler. Hükümetin desteğiyle ve devlet kasasından aldıklarıyla, Suriye'ye yatırım yaptılar, işleri iyi gitseydi çok kazanacaklardı ama iyi gitmedi ve şimdi zarardalar. Kârı hiç kimse ile paylaşmayan patronlar, basitçe "iş kurdum, batırdım" demiyor, zararlarını topluma ödetiyor.

Patronların desteğini yitirmek istemeyen başbakan, herkesten daha fazla bağırıyor. Oysa savaşa emperyalist orduların ya da bombardımanın dahil olması, katliamı daha fazla arttırmaktan başka bir işe yaramayacak. Çünkü onların daha fazla ve daha öldürücü silahları, ekipmanları var. "İnsani yardım" sözleri yalan, öyle olsaydı bombalamadan korktuğu için bir günde sınıra yığılan 3 bin yeni göçmen içeri alınır, sınır kapıları kapatılmazdı. Üstelik ölenler, yine yoksullar olacak.

Acil olan daha yıkıcı güçlerin devreye girmesi değil, silahların derhal susması. Ancak o zaman Suriye halkı, kendi içindeki ve çevresindeki komşularla sorunlarını gerçekçi ve akılcı bir şekilde değerlendirip çözüme yönlendirebilir. (05.09.2013)

Tekstil ve Darphane grevleri

Tekstilde başarılı bir grev

1980'den beri önemli hak kayıpları yaşanan tekstil işkolunda 1972'den, yani 41 yıldan beri grev yaşanmamıştı. Başta Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası bürokratları olmak üzere sendikacılar, toplu sözleşmeleri patronların istedikleri doğrultuda ve hiçbir şekilde işçilere danışmadan son gün sabaha yakın imzalıyorlardı. Ama bu defa, sendika bürokratları tavır değiştirdi. Bunun sonucu olarak da 23. Dönem Toplu İş sözleşmesi anlaşmazlıkla sonuçlandı ve 15 ile 19 Ağustos'ta farklı 30 işyerinde çalışan 12 bin tekstil işçisi greve çıktı. İlk grup için 9 ikinci grup için 5 gün süren grev sonucu patronlar geri adım atmak zorunda kalıp işçilerin istedikleri olan 4 ikramiye ve fazla mesai ücretlerinin artırılmasını kabul ettiler.

TEKSİF bürokratlarının bu tavır değişikliliğinin esas nedeni, artık onların her ne olursa olsun işçilerin haklarını savunmaya, işçilerin hizmetinde olan sendikalara dönüşmüş kişiler olduklarından değil. İşçiler 1980'den sonra bayağı bir sürü hak kayıplarına uğradılar ve bu nedenle de hoşnutsuzluk giderek artmaya başladı. Örneğin işçilerin yüzde 55'e yakın bölümünün çıplak ücreti, asgari ücret düzeyinde; 2001 krizinden bu yana ise önce işe yeni giren işçilerin ikramiyesi 4'ten 2.5'e indirildi ve hatta grevin hemen öncesinde işçilerin istifa ettirilip yeniden işe alınarak, ikramiye haklarının gasp edildiği örnekler yaşandı.

Bu grev çok sınırlı olsa da, basında çıkan bazı haberlerin de yansıttığı gibi işçilerin sınıf bilinci yolunda belirli ilerlemeler sağlamasında katkıda bulundu. Örneğin Evrensel gazetesinin aktardığına göre Altınyıldız temsilcisi bir işçi "Ben 30 yılı aşkın burada çalışıyorum, daha hiç grev görmedim. Benim olduğu gibi bütün işçilerin ilk grevi. Burada daha önce ne zaman grev olduğunu bile bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç grev olmadığından dolayı grevin uygulanacağını hiç beklemiyordum ama sonunda greve çıktık" diyor.

Tekstilde ücretlerin düşüklüğünün ve sosyal hakların yok olmasının nedeni olarak uzun süredir grev olmamasına bağlayan işçiler var. Levi's işçisi Mehmet; "Yıllardır sözleşmeler son gece imzalandı. Patronlar da TEKSİF grev yapmaz, işçiler de sesini çıkarmaz diye bütün haklarımıza göz dikti. 41 yıldır grev ve grev tehdidi ve hazırlığı olmayan bir yerde haklar nasıl korunur. Patronlar 41 yıldır köpeksiz köyde değneksiz dolaştılar. Ama bu durum şimdi değişti"dedi.

Tabii ki yine de bu grevi göklere çıkartıp abartmamak gerek. Sınırlarını tespit edip ders çıkartmalıyız. Örneğin grevdeki bütün işçiler, greve aktif olarak katılıp grevlerini tabandan denetleyemediler. Sendikacılar greve çıkıldığı ilk gün önlem alarak işçileri evlerine gönderdiler. İşyerlerinde sadece sendikacılar ve grev gözcüleri kaldı. Tabii ki 4 ikramiye ve fazla mesai ücretlerinin yeniden düzenlenmesi ekonomik olarak bir kazanım. Ancak şunu da görmek gerekir ki patronlar ilk fırsatta bunları geri almaya çalışacak. Kalıcı olabilen taban ücretlerine yapılan ücret zamlarıdır.

Sonuç itibarıyla bütün sınırlarına rağmen bu grevin işçiler için zaferle sonuçlanmış olması önemlidir. Bundan ders çıkarılarak ilerideki mücadeleleri daha etkin kılmalıyız.

Darphane grevi

8 Temmuz'da 257 darphane işçisinin ücret zammı ve daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için başlattığı grev 59 gününü de geride bırakarak devam ediyor.

Darphane Genel Müdürlüğü ve dolayısı ile hükümet, milyonlarca lira zararı göze alarak işçilerin haklarını vermiyor. Örneğin grevin 40'ıncı gününde darphanenin kaybı, 15 milyonu geçmesine rağmen işçilerin istediği 2.5 milyonu vermediler. Aksine, Draphane'de basılması gereken bazı etiketleri, başka matbaalarda bastırarak, grevi kırmaya çalıştılar.

Elbette bu tavır siyasi bir tavırdır, çünkü darphane işçileri mücadele ile hak elde ederlerse bu diğer bütün işçilere cesaret verebilir. Evet, bu doğrudur ve bu nedenle de darphane emekçileri kazanmalıdır. Onlara elimizden gelen her desteği vermeliyiz. (02.09.2013)

Patronlar yeni ekonomik program istiyor, ya emekçiler?

Döviz, faiz ve enflasyonun, kısa bir süre içerisinde hızla yükselmesi, patronları harekete geçirdi. Bazı patronlar, kur artışından, bazıları kredi fiyatlarının artışından, bazıları ise enerji veya ham madde fiyatının artışından zarar gördüklerini söyleyip hükümetin güya uyguladığı ekonomik programın, yeni duruma göre değiştirilmesini istiyorlar.

Patronlar haklılar, bütçe, kalkınma planı gibi tüm ekonomik düzenlemeler, eski duruma göre hazırlanmıştı. Tıpkı işçi ve memur sendikalarıyla yapılan toplusözleşmeler gibi.

Patronların kasalarındaki yığın biraz olsun azalıyor olabilir. Bunu önlemek için her yolu deneyecek, hükümete baskı yapıp işçi çıkarmaya gidecekler. Ancak işçilerin sadece işi ve ücreti var ve hayat pahalılığı esas emekçileri vuruyor. Bir işi olmayanlar için durum daha zor.

Geçmişte olduğu gibi hükümet kısa sürede patronların yardımına koşacaktır. Ancak işçiler için aynı şey söz konusu değil. Nitekim, hükümet İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken 65 milyar liradan, patronlara dağıtmak için son üç yılda 10.2 milyar lira aldı (işsizlere ödenen toplam miktar sadece 6 milyar lira). Kıdem tazminatları yeniden gündeme getirildi. Zaten işçilerin sorunlarını dile getirmesi gereken sendikacılardan henüz tek bir talep bile gelmiş değil.

Hayat pahalılığına karşı fiyat denetimi gerekli. Ücretler, emekçiler tarafından belirlenen enflasyon oranında düzenli olarak arttırılmalı. İşsizliğin tırmanışını önlemek için ekonomik kriz bahanesiyle işçi çıkartılması yasaklanmalı. İşsizliği düşürmek için de mevcut işler ücret kaybı olmadan tüm işçiler arasında paylaşılmalı.

Döviz artışının uluslararası vurgunculuktan kaynaklandığı belli. Dövizi denetim altında tutmak için bankacılık ve mali işlemler denetim altına alınmalı, hatta gerektiğinde tüm bankalar, devletleştirilip birleştirilmelidir. Patronlar haklı, yeni bir ekonomik program gerekli! (03.09.2013)

BEDAŞ içileri mücadelede

'Üçlü'nün ortak işleri

	İhale bedeli (Milyon $)
1. Üçüncü havalanı	42.000
2. Boğaiziçi Dağıtım	1.960
3. Uludağ Dağıtım	940
4. Akdeniz Dağıtım	546
5. Çamlıbel Dağıtım	258.5
6. Yusufeli Barajı	256.3
7. An - Siv. YHT	186
TOPLAM	**46.147**

28 Mayıs'ta BEDAŞ, özelleştirilerek Cengiz-Kolin-Limak ortaklığına devredildi. Özelleştirme sonrası taşeron işçilerin açtığı dava sonucunda mahkeme, asıl işin taşerona yaptırılamayacağı yönünde karar alınca, işçilerin 1 Eylül'de ortaklık bünyesine geçirileceği sözü verilmişti. Fakat patronlar, 1.800 taşeron işçiden 600'ünü ortaklık bünyesine geçirirken, geri kalanları almayacağını açıklamasıyla, Enerji-Sen üyesi 400 işçi direnişe geçti.

Direnişte, 400 Enerji-Sen üyesi işçinin, 3 aşamayla işe alınacağı, işe geri dönmek istemeyenlerin tazminatının verileceği açıklandı. 55 kişilik ilk liste, direnişin 23. gününde açıklandı ve işçilere, iş başvuru formu doldurulup, "size haber vereceğiz" denildi. Ancak direnişin devam etmesi ve çıkarılanların yerine alınan işçilerin işten ayrılması nedeniyle ilk listedeki işçilere işbaşı yaptırıldı.

BEDAŞ'lı işçiler, taşeron, 4-Cli, TES-İŞ'li, Enerji-Sen'li olmak üzere bir çok parçaya bölünmüş. İşyerindeki en örgütlü sendika olan TES-İŞ, direnişe destek vermiyor. Ancak Enerji-Sen'li işçilerin işe iade sözü alması, TES-İŞ'li işçilerin sendikaya, "onlar 200 kişi biz 2.000 kişiyiz neden sesimiz çıkmıyor!" diyerek baskı yapmasına sebep oluyor.

Özelleştirme öncesi, TES-İŞ'e bağlı olup 4-C'ye geçen işçiler, sendikanın "kıdem tazminatınızı alırsınız, işten atılmazsınız" tavsiyelerine uyarak 4-C yi kabul etti. Şimdiyse, ihbar tazminatlarını alamadıkları için sendika önünde eylem yapanlara, "4-C'de iken memur sendikasına üye olmalısınız, biz bir şey yapamayız" deniyor.

Patronların "işçi fazla, ilerde bakarız" gibi bahanelerine rağmen asıl derdi; işçileri sendikasızlaştırmak ve kıdem tazminatı, ikramiye, yemek ve yol ücreti, vardiya tazminatı gibi bir çok hakkını gasp etmek. İşe alınmayan işçilerin bir çoğu uzun süredir çalışan ve patronun "tazminatı ödememe" şartıyla (yani 4-C'ye geçme şartıyla) işe alma teklifini kabul etmeyen işçiler.

Sahip oldukları zenginliğe rağmen, hükümetin de desteğini alarak, yüzlerce işçiyi sokağa atan, en temel haklarını gasp eden Cengiz-Kolin-Limak ortaklığı, son 2 yılda, AKP'nin de açık desteğiyle, neredeyse girdikleri her devlet ihalesini kazandı. İçlerinde 3. Havalimanı projesi gibi büyük işler de olan ihalelerin toplam değeri neredeyse 50 milyar dolar. BEDAŞ işçilerinin haklı mücadelelerini destekliyor ve selamlıyoruz. (03.09.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Taşınma kargaşası ve sendikada köşe kapma yarışı

Fabrikanın taşınma işlemleri devam ediyor. Bayram sonrasında karşıya taşınan işçiler, daha makineler götürülmediği için servisle gelip gitmeye devam ediyor. Mısır'daki fabrikada olaylar nedeniyle üretimin durması ve söylentilere göre Malezya'daki fabrikadan ara mal akışının kesilmesi sebebiyle 12 saatlik vardiya halinde çalışıyoruz.

Bazı işçiler, patronun sıkışıklığından yararlanıp şimdiye kadar geri adım atmadığı, taşınma nedeniyle ücret zammı direncini kırmayı düşünüyor. Fakat bunu hedefleyen küçük bir azınlık ve fazla destek bulamıyorlar.

Daha yaygın konuşulan, özellikle son ekonomik koşullar nedeniyle, herkesin ücretinin düşük olduğu. Bu nedenle düşük ücrete ilişkin taleplerimizi yoğunlaştırmalıyız.

Ayrıca sendikada yapılan kongrede, şube başkanımız, merkez yönetime seçildi. Ondan boşalan yere şu anda fabrikada çalışan ve aynı zamanda şube yönetiminde görev alan bir işçinin vekaleten gelmesi bekleniyor. Fakat bizimle aynı şubede örgütlü olan başka bir işyerinden (Kent Gıda) iki temsilciye bir yedek üçüncüsü eklendi. Bu durumda, bizim temsilcinin işi zora girdi.

Düzenin siyasi partilerinin hareket tarzını benimseyen sendika yönetimi, kendi çıkarları doğrultusunda kişisel destek veriyor. Ebette işçilerin bundan haberi yok. Zaten olsa da, şimdiye kadar sadece kendi çıkarını koruyan, patronun çıkarı doğrultusunda işçiyi oyalayan, idareye boyun eğen temsilcinin arkasında kimse durmaz. Bunu herkes çekinmeden söylüyor. (Bir işçi)

Ramazan bitti, sorun bitti

Zor bir ramazan geçirdik. Ramazan boyunca, beraber çalıştığımız arkadaşlar, oruç tutmadığımız için adeta bize düşman oldular.

Birlikte çalışan iki kardeşten biri oruç tutuyor, diğeri tutmadı. Oruç tutmayan, sanki suçlu gibi. Kardeşine sahip çıkması için ağabeyine baskı yapıldı. İnsan mı öldürmüş, hırsızlık mı yapmış? Bu kadar ağır yargılama, kardeşi kardeşe düşürmenin yanlış olduğunu söyledik. Bazı işçiler, “oruç tutmayanı insan yerine koymayız” dediler.

Orucu yolcu ettik, bayram geldi. İşçilerin çoğu bayramlaştı, sohbet etmeye devam etti. Sanki ramazanda arkadaş değildik.

Demek ki işçinin dini, ırkı, mezhebi olmaz, işçi sınıfı vardır. Patronları örnek almalıyız. Çıkarları için sınır tanımıyorlar. Her milletle işbirliği yapıyorlar, ortaklık kuruyorlar. Biz de sınıfımızın çıkarları için birleşelim, örgütlenelim. (Bir işçi)

Türk-İş'te isimler değişti, siyaset değil!

Türk-İş yönetimi değişti. Bu seferki başkan, 15 bin üyesi özelleştirme tehdidi altındaki Demiryol-İş'ten geldi. İlk açıklaması, “sahaya ineceğiz” oldu. Zonguldak'a gideceklerini söyledi. Başında bulunduğu sendikanın üyesi işçilerin sorunları hakkında tek söz etmedi. Bu, samimiyeti hakkında bir ilk fikir veriyor!

32 sendikanın üye olduğu Türk-İş içinde 10 sendikanın destek verdiği, muhalefet var. Muhalefetin öncülüğünü, doğrudan başbakanın istifasını istediği, CHP'ye yakın olan Tek-Gıda-İş ve Hava-İş yapıyor. İki sendikanın örgütlü olduğu kamuya ait işyerlerindeki grev (Çay-Kur ve THY) çıkmazda.

Muhalefet, yeni yönetimi tanımadığını açıklayınca, yeni başkanın disiplin tehdidiyle karşılaştı. Başkanın ilk icraatı, işçiler için hak almak değil ama muhaliflerini kovmak olabilir.

Eski başkanın en büyük başarısı, son çıkan Sendikalar Yasası ile 30'dan az kişinin çalıştığı işyerlerindeki işçileri sendikalı olma hakkından (eskiden alt sınır 10 işçi idi) mahrum bırakılması olmuştu. Muhalifler, bunu bahane ederek eleştiri başlatmıştı. Elbette bunda, ABD'ye gitmek için başvuruda bulunan kızının 2 milyar dolarlık banka hesabının olduğunun ortaya çıkması da etkili olabilir!

Yeni başkan, halefi gibi başbakanın 25 yıllık yakın arkadaşıymış. İşçiye değil ama patronlara ve hükümete hizmette eskisini aratmayacağını bekleyebiliriz. (04.09.2013)

Siyasetin Gündemi

Düzen hazırlanıyor, biz de hazırlanalım!

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte Gezi eylemlerine benzer eylemlerin yapılacağı gerekçesiyle hazırlık yapıldığı açıklandı. Polis ve jandarma, sözde alınan bilgilere göre bazı şehir merkezlerine toplandı, üniversite yönetimleri uyarıldı. Siyasi düzenin nezdinde kitlelerin taleplerini ifade etmeleri, bastırılması gereken bir suç eylemi gibi görülüyor.

Oysa bu düzenin bir gelecek veremediği milyonlarca genç, kadın ve erkek, özgürlük, onur, söz hakkı, insanca yaşam için mücadele etmişti.

Yöneciler, milyonların taleplerini karşılamak için hiçbir yapmadı. Şimdi ise tam tersine tüm baskı aygıtı, kurumlar, kurallarla, gençleri denetleyip yönlendirmeyi amaçlıyor.

Gezi mücadelecilerinin talepleri neydi: Şehirde yapılacakların, şehir sakinlerine sorularak kararlaştırılması. İstanbul'un ilçelerinde “kentsel dönüşüm” yayılıyor, hiçbir yerde kent sakinleri kararlara katılamıyor. Kararların alındığı belediye meclisleri, bakanlık odaları, mahallelilerin denetimine açık değil, açılmadı.

Kitleleri bıktıran, isyanı körükleyen polis şiddeti, değil eleştirilmek, hükümet düzeyinde hem maddi hem de manevi takdirle karşılandı. Bu nedenle polis, önümüzdeki günlerde kendini takdir edenler için aynı şekilde canla başla çalışacak.

Polis, toplumun hizmetinde değil, toplum polisin emrinde olsun isteniyor. Bu saçma işleyişi değiştirmenin yolu, polisin, karakollar, emniyet müdürlükleri, hapishanelerin, halkın denetiminde olmasıdır.

Özellikle gençleri isyan ettiren nasıl yaşayıp, nasıl düşüneceklerine karar verilmesi, fikirlerinden ötürü eleştirilmeleri idi. Ve özellikle de bu düzen onlar için hiçbir gelecek garantisi

oluşturmaması. Son yıllarda üniversite mezunu olan her üç gençten ikisi işsiz. Bu konuda da bir değişiklik görülmüyor. Gençlere söz ve karar hakkı tanınmasına ilişkin hiçbir değişim yapılmadı.

Hala bayram törenlerinde görüldüğü gibi sanki esas ayırım buymuş gibi AKP'li CHP'li ayırımları yapılıyor.

Tam tersine gençlerin fikirlerini açıklamalarını engellemek için üniversitelere polis dikecek.

Gençleri korkutmak istenen polis şiddeti, devlet şiddetinin bir parçası. Ekonomik, siyasi, hukuki, askeri şiddeti de var.

Bu düzen gençlerin yeteneğini, özverisini, çabasını, yaratıcılığını ziyan ediyor. Bu nedenle gençler, aklını ve gücünü, bu düzende yer kapmaya değil, bir gelecek vermeyen bu düzeni yıkıp özgür, eşit ve insanca yaşayacağımız bir düzen kurmak için kullanmalı.

Gezi mücadelesi günlerinde Taksim’de ve başka birçok şehirde meydanlarda, her görüşten her cinsten, yaştan, milliyetten kadın ve erkek, dayanışma ve özveri dolu günler yaşadı. Bunun karşısında düzenin yapabildiği, daha fazla baskı yapmak üzere hazırlanmak ve mücadele etmeyi düşüneceklerin gözünü korkutmaktan öteye geçemiyor.

Bu durum, çaresizliklerini, toplumun talepleri karşısında, beceriksizliklerini ve talepleri karşılamadaki isteksizliklerini gösteriyor.

Patronların, emperyalist yöneticilerin istekleri için hızla hareket eden hükümet, milyonların taleplerine sağır.

O halde istediğimiz gibi yaşayacağımız bir toplumu, kimse bizim için kurmayacak ancak biz, bunu isteyenler mücadele ile kurabiliriz. (04.09.2013)

Suriye

Sınırlı da olsa askeri müdahaleye hayır!

Büyük güçlerin yeryüzünde, ben ne dersem o olur, keyfiyle jandarmalık yapıp Suriye'ye, daha doğrusu eli kanlı Esad rejimine karşı son tutumları "beni engellemeyin, yoksa büyük felaketlere yol açacağım" diye özetlenebilir. Eğer durum bu kadar vahim olmasa!

ABD hükümeti, Suriyeli diktatör kimyasal silah kullanırsa kırmızı çizgi aşılmış olarak değerlendireceğiz diye uyarmıştı. Yani şu sonuca da varılabilir: Katliam geleneksel silahlarla yapılırsa, söylenecek söz yok!

Bugün herkes, bütün hükümetler ve elçilikler, Suriye'de halka karşı kimyasal silahların kullanıldığını, yüzlerce ve hatta daha da fazla insanın bu nedenle feci bir şekilde öldüğünü kabul ediyor. İlk belirtilere göre, her ne kadar inkar etseler de, kimyasal silahların, Suriye diktatörlüğü tarafından kullanıldığı izlenimi var.

Son haftalarda büyük güçlerin liderleri çok tehdit edici nutuklar atmış olsalar da, şu ana kadar böyle bir müdahale olmadı. ABD ve onların peşinden İngiltere ve Fransa ani tepki göstermemelerinin sebebi olarak bin bir dereden su getirip yasal gerekçeler ileri sürüyor. Halbuki başta ABD olmak üzere büyük güçler, geçmişte çıkarları söz konusu olunca, defalarca, hiçbir uluslar arası hukuka ve anlaşmaya saygı göstermeden askeri müdahalelerde bulunmuşlardı? Örneğin bundan sadece birkaç ay önce Fransa, hukuk mukuk dinlemeden Mali'ye karşı askeri müdahalede bulundu. Önce bunun sadece birkaç hafta süreceği hikayeleri anlatıldı ve bugün hala daha Fransız askeri Mali topraklarında.

Sonuç itibarı ile Suriye'ye karşı bir askeri müdahale yapılacak gibi görünüyor. ABD, ancak bunun sınırlı kalacağını, yani bir nevi "ameliyat" olacağını ve de amacın Esad rejimini yıkmak olmadığı söylüyor. Sorunun sadece Esad'ı, kanunlara saygı göstermeyip kimyasal silahlarla insan öldürdüğü için cezalandırmak olduğu anlatılıyor.

Bu temkinli davranışların esas nedeni, suçsuz insanların öldürülmesini engellemek değil. Bu müdahale ne kadar cerrahi olursa olsun, yani sadece savaş gemilerinden gönderilen füzelerle sınırlı kalınsa ya da havadan uçaklar ile Suriye üzerine gelişi güzel bombalar atılsın, sonuç itibarı ile insanlar ölecek ve bu ölenler arasında Suriyeli masum insanlar olacak. Ama bu, dünyadaki bütün orduların umurunda bile değil. Bunların başında da, ABD ordusu gelir.

Aslında Obama ve benzerlerini bu kadar temkinli davranmaya iten neden; müdahale sonucu bütün bölge tutuşabilir ve hiçbir sorun da çözülmüş olmaz. Bugün bölgede gelinen durum, büyük güçlerin döndürdüğü dolaplar yüzünden. Büyük güçler, bölgedeki ekonomiye hükmedip başta petrol olmak üzere zenginliklerini talan etmek için duruma göre farklı yerel güçlere dayanıp istikrar elde etmeye çalışıyorlar. Ancak bu istikrar çok kırılgandır ve en küçük bir olay oluşturulmuş istikrarı sıfırlayabilir. İşte bu kadar temkinli davranmalarının esas nedeni budur.

Bize anlatılan hikaye; Rusya ve Çin engel çıkardığı için Suriye'ye gerekli müdahale yapılamıyor. Ama geçmişte büyük güçlerin bu gibi engelleri hiç takmadığını defalarca gördük! Üstelik büyük bir olasılıkla sözü edilen engel bir bahaneden ibaret olup perde arkasında bir sürü pazarlıklar yürütülüyor olabilir. Rusya ve Çin engelinin doğru olup olmadığını kanıtlamak olanağı yoktur ve de üstelik görünen odur ki başta ABD olmak üzere ve ortakları, durumu idare etmek için bunu bahane olarak kullanıyorlar.

Tüm bunlar şunu gösteriyor, yeryüzü çapında pis ve kirli bir sürü oyun oynanıyor ve geçmişte defalarca olduğu gibi bu defa da Ortadoğu'daki kitlelerin sırtından ve de onlara karşı yapılıyor. LO (30.08.13)

Mısır

Müslüman Kardeşlere karşı yapılan kanlı saldırılardan sonra sıra kimde?

Temmuz ayı başında Muhammed Mursi'nın darbe ile iktidardan indirilmesini protesto etmek için Kahire'deki bazı meydanları işgal eden Müslüman Kardeşlere karşı uyarıda bulunan ordu yöneticileri, meydanları boşaltmak için "güç" kullanacaklarını söyledi. Askerler, söylediklerini yaptılar: 14 ile 16 Ağustos günleri arasında yapılan asker ve polis müdahaleleri sonucu yüzlerce insan katledildi. Dinci yöneticiler, iktidardan indirilen başkanı yeniden iktidar koltuğuna getirmek için taraftarlarını eyleme çağırdı ve böylece sokaklara dökülen kitlelere karşı ordu, acımasızca davrandı. Müslüman Kardeşler yöneticileri, olayların katliam ile sonuçlanacağını bilmelerine rağmen taraftarlarını güç gösterisi yapmak amacıyla ateşin içine atmaktan çekinmedi.

Şubat 2011'de Mübarek'in iktidardan indirilmesinin ardından Mısır burjuvazisinin ve emperyalist liderlerin amaçları açıkça ortadaydı: Çektikleri yoksulluktan bıkıp usanıp isyan etmiş kitleler üzerinde en kısa bir sürede yeni, istikrarlı bir siyasi iktidar oluşturmak. Bu dönemde demokrasiyi kurmak iddiaları ilen yapılan bir sürü içi boş nutuk ve söylemlerin arkasındaki esas hedef, Mısır'da kitlelerin kabul edebileceği düzeni koruyabilmek için en kısa zamanda hangi siyasi güçler harekete geçirilebilinir olduğu idi: Seçenek ya ordu ya da Müslüman Kardeşler arasındaydı.

Mısır'da 1952'den itibaren iktidarın temel gücü olmamasına rağmen Müslüman Kardeşler ile fiili bir işbirliği hakimdi. Müslüman Kardeşler, kentlerdeki yoksul mahallerinde önemli bir güce sahiptiler ve bu mahallelerde devletin yerine getirmediği sağlık, dayanışma gibi sosyal hizmetleri fiilen üstleniyordu. Bu durum, iktidar için bir istikrar olgusu teşkil ettiği için bu cemiyet ile arada bir sorunlar yaşansa bile işbirliği sürdü.

Mübarek'in iktidardan indirilmesinde demokrasi geldi oyunlarının oynandığı ortamda bu cemiyet, iktidara gelip zor şartlarda sorumluluk aldı. Ardından kitlelerdeki artan hoşnutsuzluk bu defa, kendilerine yöneldi. Yeni şartları fırsat bilen ordu, 3 Temmuz'da kitlelerin öfkesini kullanarak Mursi'yi iktidardan indirdi.

Yeni ortamda roller değişti: Bu defa Müslüman Kardeşler, kurulan hükümetin kısa bir zamanda yıpranmasını sağlamak için seferber olup askeri iktidara karşı tek çarenin yine onlar olduğunu dayatmaya çalışıyorlar. İşte bu amaçla da biz demokrasi için öldük, kanımızı canımızı verdik, demokrasi için şehitler verdik hikayelerini anlatıyorlar. Bunu da çok kolayca yapıyorlar, çünkü onlar dışındaki tüm güçler, askerlerin peşine takılıp Mısır halkının tek kurtarıcısının ancak ordu olduğunu savunuyor.

Askeri diktatörlük, halkı ne yoksulluktan ne İslamcı tehlikeden koruyabilir. Askeri yöneticileri destekleyenler arasında, Suudi Arabistan vardır ve onlar da laiklik konusunda hiçbir güvence oluşturmuyor. Üstelik Müslüman Kardeşler, baskıları alet olarak kullanarak taraftarlarını fanatik bir şekilde, orduyu destekledikleri için Hıristiyan kitlelere saldırtıyorlar. Ancak bu fanatikler, yarın sol militanlara, sendikacılara ve grevdeki emekçilere de saldırabilir. Hatta bu alanda, şu veya bu seviyede, askeri iktidar ile cemiyet arasında yeniden işbirliği olabilir. Çünkü yeni iktidar, Müslüman Kardeşlere karşı cinayetler işlemiş olsa da, diktatörlüğün esas düşmanı onlar değil. Yeni iktidarın esas düşmanı onlarca yıldan beri sefalet içinde yaşayan kitlelerin artık bundan kurtulmak için yapacakları mücadeledir. Mısır burjuvazisi ve de emperyalist liderler, bu yoksul kitlelerin isteklerini yerine getirmek istemiyor. Çünkü onlar, servetlerini ve kârı yoksullar için harcamak istemiyor.

Baştaki askeri diktatörlük "halkın kurtarıcısı" laflarını kullanıp yoksul kitlelerin isyanını engellemek istiyor. Ve şimdiden harekete geçmişti. Kitlelere karşı yapılan baskılar şu anda kanlı değilse bile şimdiden Kahire polisi ve ordu, grevdeki emekçilere karşı seferber olmuş durumda. Belki de ardından yarın kanlı baskılar gelecek. İşte tüm bu nedenlerden dolayı kendine ilerici ve hatta "devrimci" diyen güçlerin orduya verdiği destek çok tehlikeli ve zararlı. Çünkü bu destek, emekçilerin bilinçlenmesini engeller ve onlara karşı bir silah oluşturur. Mısırlı emekçiler, haklarını savunmak için sadece kendi öz güçlerine güvenebileceklerini öğrenmeli. Hatta daha da ileri gidip burjuvazinin ve emperyalist güçlerin temsilcisi olan askeri diktatörlüğün veya İslamcıların diktatörlüğüne veya ileride ikisinin yeniden olabilecek ortaklığına karşı kendi öz siyasi çözümlerini hazırlamalıdır. Emekçiler için tek gerçek ve devrimci seçenek budur.

LO (23.08.2013)

Mısır'dan çıkarılan dersler

Mısır'da 2 yıl önce kitlelerin ayaklanması sonucu ordu, 30 yıldan beri iktidarda olan Mübarek'i terk etti. Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler, o güne kadar askeri ve mali açıdan destekledikleri askeri diktatörlüğün düşmesine çok sevindiklerini duyurdu. Halbuki bu diktatörlük onların düzenini koruyordu. Hepsi de ikiyüzlü bir şekilde "Arap baharından" söz edip Mısır halkı için demokratik yeni bir düzenin başladığı hikayelerini anlattılar.

Yeni bir "bahar" gelmediği gibi yoksul köylüler ve de kentlerdeki emekçiler yaşamlarında hiçbir iyileşme görmedi. Mursi'den nefret eden kitlelerin hoşnutsuzluğunu kullanan ordu, bir yıl önce seçilen Mursi'yi iktidardan indirdi ve askeri diktatörlük yeniden iktidara geldi. Bugün Mısır'ın her yerinde kan akıtılıyor. Ordu, tanklar, polisler, kentleri işgal edip silahsız kitlelerin üzerine otomatik silahlarla ateş etmekten çekinmiyor. Ölü sayısı bin, belki de iki binin üzerinde, bazı kentler alev alev yanıyor ve iç savaş giderek büyüyor.

Bu kanlı iç savaşın, büyük çoğunluğu yoksul kitlelerin çıkarlarına hiç katkısı yok. Bir tarafta genel kurmayı, yüksek rütbeli subayları ve yarım yüzyıldan beri kitlelere karşı iktidara getirdikleri rejimler aracıyla uyguladıkları feci baskılar ve diktatörlük var. Ordunun koruduğu sosyal düzen büyük burjuvaların, özellikle de uluslar arası büyük burjuvaların çıkarlarını savunuyor ve de Batılı büyük şirketlerin ülkeyi talan etmesini güvence altına alıp Mısır rejimi, Ortadoğu'da bu talan stratejisine hizmet ediyor.

Ordu karşısında ise Müslüman Kardeşler var. Evet, Müslüman Kardeşler iktidara seçim yoluyla geldi. Ama onlar da kitlelere karşı gerici bir diktatörlük, inançlarına katılmayanlara karşı şiddet uygulamaktan çekinmezler ve kadınları köle olarak görüyorlar. Bu iki zıt güç kendi aralarında rakip ama her ikisi de yoksul kitleleri, kendi hakimiyetleri altında tutmak istiyor.

Mısır halkının dramı; en temel özgürlükleri bile uygulayabilmekten, geri kalmışlığı ve hatta emekçi kitlelerinin feci yoksulluğunu biraz olsun iyileştirebilmekten aciz olan iki rakip güç arasında sıkışıp kalmış olmasıdır. Bu iki olgu bir birine bağlı. Feci yoksulluğun ve çok büyük adaletsizlik ile eşitsizliklerin hüküm sürdüğü şartlarda sömürücüler, en küçük demokratik hakkı nasıl uygular?

Mübarek iktidarının yıkılması, durumu fazla değiştirmedi. Emekçi kitlelerin durumu çok daha vahimleşti, çünkü ekonomik kriz daha da büyüdü, özellikle de turizmin çökmesiyle işsizlik arttı. Büyük burjuvazi kârını koruyabilmek için özellikle yoksul ülkelerdeki emekçiler karı çok acımasızdır. Obama ve Hollande "demokratik geçiş" süresi üzerine nutuklar atarken kapitalist gruplar, Mısır'ı talan etmeye, kitleleri daha feci yoksulluğa sürüklemeye ve diğer yandan, orduyu destekleyip eğitmeye devam ettiler. Örneğin yeni diktatör adayı, general El-Sisi, ABD askeri okullarında yetiştirildi. Batılı devlet liderlerinin, ordunun uyguladığı şiddete karşı yaptıkları protestolar sadece laftan ibaret ve amaçları suç ortaklıklarını gizlemek.

Yanılmamak gerek; ordu, Müslüman Kardeşleri hedef olarak gösterse de, laikliği ve kadın ve de Hıristiyan azınlığın haklarını savunduğunu iddia etse de, ordunun esas gözdağı verip korkutmak istediği yoksul kitlelerdir ve bunu da, büyük güçlerin suç ortaklığı ile gerçekleştiriyor.

Kitleler, son iki yıl içerisinde, önce Mübarek'e ve ardından da Mursi'ye karşı 2 defa harekete geçerek mücadele edebileceklerini kanıtladılar. Ama Mısır örneği aynı zamanda eyleme geçen kitlelerin gücünün, eğer önderlik bilinçli ve örgütlü işçi sınıfının önderliğinde değilse, nasıl onların çıkarlarını savunmayanlar tarafından başka amaçlarla kullanılabileceğini gösterdi. Mısır'da sömürülen kitlelerin bilinçlenip kendi öz örgütlülüklerini oluşturmadan gerçek bir devrim olamaz. Emekçiler burjuva iktidarını ve devletini, hem yerel hem de dünya seviyesinde yıkmadan, ekonomik hakimiyetine son vermeden özgürlüğe kavuşamazlar. LO (23.08.2013)

Almanya
Model ekonominin arkasına artan işçi sömürüsü var

Geçen mayıs ayında Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD), kuruluşunun 150. Yılını kutladı.

İlk işçi partilerinden biri olan SPD, zamanla burjuvazinin hizmetine girdi ve Alman burjuvazisinin, Alman emekçilere karşı uyguladığı siyasetin uygulayıcısı oldu. Kutlama sırasında konuşma yapan Fransa başkanı Hollande, Schroder zamanında çıkartılan Hartz yasalarını övdü.

Schroder, Doğu Almanya'nın yıkılmasının ardından, işçilerin haklarını kısmak için burjuvazinin işçi sınıfına karşı siyasetini yürüten adamdı. Savaş sonrası ve soğuk savaş döneminde gerileyen ekonomiye ve işçi sınıfının kazanımlarına kendince çözüm bulmak isteyen Alman burjuvazi, Schroder'i tercih etmişti.

Schroder, iktidara gelir gelmez ilk olarak sendikacılar ve patronlarla ekonomi toplantısı yaptı. Bu toplantıdan çıkan sonuç, devlet kasasındaki parayı arttırmak için sosyal hizmetlerde sert ve radikal kararların alınması oldu. Sosyal hizmetlerde radikal değişiklikler yapmak demek; emekliden, sağlık sigortasından, işsizlerden kesinti yapmak demekti. Bu tedbirler adım adım yasalaşacak ve adı da Hartz yasaları olacaktı.

Asıl olarak işçi haklarını, sosyal hakları geriletme amacı taşıyan yasalar, kitlelere Almanya'nın ekonomik olarak rekabet gücünü arttırmak ve yaşam standartlarını yükseltmek için atılması gereken adımlar olarak gösterildi.

Hartz yasaları

İlk kısıtlamalar 2004 yılında sağlık sektöründe oldu ve Hartz 1 denilen yasalarla birlikte bedava olan muayene hizmeti paralı hale getirildi. Aslında bu, sağlık sisteminde yapılacak kısıtlamaları içeren upuzun listenin ilk maddesiydi. Bunun dışındaki diğer maddeler 2013 yılında Merkel tarafından, Hartz 3 yasaları ile tamamlandı ve böylece sağlık sistemi neredeyse tümüyle özelleştirildi. Emeklilik sisteminde de önemli değişiklikler yapıldı ve değişik ölçütler kullanılarak emeklilik ödenekleri parça parça azaltıldı.

Günümüzde tüm dünyada yaygın hale gelen geçici, sözleşmeli, taşeron çalışma, Almanya'da bundan birkaç yıl öncesinde bile çok ama çok azdı. Ancak 2002'de Hartz 2 yasalarıyla birlikte dünyanın en zengin ülkelerinden birinde, büyük fabrikalarda asgari ücretin altında çalışma yasalaştırıldı.

Bu yasaya göre kısa süreli, sözleşmeli çalışma yasal olacak ve en iyi şartlarda dahi aylık ücret 400 avronun üzerine çıkamayacaktı. Bununla birlikte sosyal haklardan da faydalanılamayacaktı. On yıl sonra günümüzde, bir işçinin aynı koşullardaki işte elde edebileceği en iyi ücret 200-300 avro seviyesinde. Ancak bu kadarla sınırlı değil! Hartz 3 yasalarıyla birlikte sosyal sigortadan faydalanma ölçütleri daha da zorlaştırıldı. Yasaya göre kısa süreli, sözleşme usulü çalışan işçilerin sosyal sigortadan yararlanabilmeleri için bir yıl boyunca sözleşmeli çalışma zorunluluğu getirildi. Bu koşullarda çalışan yoksul işçileri bekleyen bir başka tehditse emeklilik. Aynı Hartz yasaları onları, emekli olduktan sonra çalışır durumdakinden daha kötü şartlarda bir hayata sürüklüyor.

Hartz yasalarının etkilediği bir başka konuysa işsizlik. Hartz 3 yasaları, patronlara işten çıkarmayı kolaylaştırdı. İşten atılan ve kendisine önerilen düşük ücretli, sözleşmeli işi reddeden işçi, işsizlik parası da alamaz.

Hartz 4 yasalarında, 2003 yılında daha da ileri gidildi ve işsizler için ödenen işsizlik ödeneği süresi 32 ay ile sınırlandırıldı. İşsizlik aylığı günümüzde devletin yaptığı kira ve ısınma yardımı ile birlikte 382 avro. Öte yandan işsizlerin faydalandığı sosyal sigorta da aynı şekilde 32 ayla sınırlandırıldı.

Bugün Almanya'da milyonlarca işçi için bir fabrikada çalışabilmek adına tek seçenek kısa süreli çalışma ya da koşulları git gide kötüleşen bir sözleşme imzalamak.

Hartz 4 yasasının getirdiği bir başka başlıksa kısa süreli çalışma için bir kurumun kurulması oldu. Yasaya göre, işsiz kalan bir işçi eğer iş bulmak için kuruma başvurursa, kurumun ona önerdiği işi kabul etmek zorunda! Önerilen işler arasında saati 3

avroluk işler de var. Eğer işçi, önerilen işi reddederse kendisine ödenen 382 avroluk sosyal yardım üç ay boyunca yüzde 30 oranında düşürülüyor. Bu koşullarda Alman emekçiler, sosyal sigortalarından olmamak için önerilen işleri kabul etmeyi tercih ediyorlar.

Hükümetin koruması altındaki patronlar, sendikacılar, işsizlik korkusu altındaki işçileri bu şekilde fabrikalarda daha da kötüleşen koşullarda sömürmeye devam ediyorlar ve patronların işçiler karşısında talepleri, küstahlıkları bitmek bilmiyor.

Kurumun önerdiği kötü koşullardaki gülünç ücretli işleri kabul etmeyen işçilere “tembel” damgası vuruluyor.

Hartz 4 yasası bununla da bitmiyor. Yasaya göre işsizlik parası alan tüm işçiler, tasarrufları ve tabii varsa gayri menkulleri de dahil olmak üzere tüm gelirlerini bildirmek zorunda. Buna göre hükümet, gerektiğinde bu tasarruflarını (ki çocuklarının eğitimi ya da geleceği için yapılan tasarruflar da buna dahil) işsizlik yardımı kesilirse harcamak zorunluluğu getirdi. Ya da yine işsizlik yardımı alıyorsa ve oturduğu ev, yasanın belirlediği metrekareden daha büyükse daha küçük bir eve çıkmak zorunda. Bu ev kendisine aitse satmak zorunda! Eğer bir arabası varsa ve değeri 5 bin avrodan fazlaysa satmak zorunda! Görüldüğü gibi patronlar, sadece çalışma koşullarını değil, hükümet eliyle, hayat standardını ölçme gibi romantik lafların ardında işçilerin yaşamının her yerini kontrol etmek istiyorlar.

İşte bu zorlayıcı koşullara rağmen bugün yaklaşık 1 milyon Alman, özel sektörde saati 3-4 avro, kamudaysa saati 1 avroya çalışmak zorunda.

Emekçilere bu kadar zor koşullar dayatılırken zenginlerin vergilerinde de özel indirimler yapıldı. Örneğin gelir vergisi %51’den %42’ye indirildi.

İşletmeciler, fabrikatörler her geçen gün daha az vergi ödüyor. Sadece vergi indirimleri sağlanmıyor aynı zamanda hazır para tabakta patronlara servis ediliyor. Devletin muhasebe hesapları incelendiğinde bu açıkça görülmüyor çünkü hükümet bunu gizleme konusunda son derece uzman.

Özetlemek gerekirse, işletmeler için vergi oranı, 1990 yılında, Avrupa Birliği’nde %52 ile en yüksek seviyesindeydi. Bu oran Schroder’le birlikte 2003’te %39’a kadar çekildi. 2009’daysa Merkel tarafından %30’a indirildi.

Merkel iktidarda

2005 yılına gelindiğinde iktidarda Scroder yerine Merkel vardı. Merkel döneminde de bir yandan işçi sınıfını hedef alan Hartz yasaları devam ederken diğer yandan patronların devlet kasasında açtığı gediği kapayabilmek için yoksullara yüklenildi. İlk olarak KDV oranları %16’dan %19’a yükseltildi. Ardından da bankalara 450 milyar avro saçıldı. Bu para birinin cebinden çıkacaktı. O da emekliler oldu ve emeklilik yaşı 65’ten 67’ye yükseltildi.

Durum bununla da sınırlı değil. Federal yapıya sahip Almanya’da federal belediyeler uzun zamandır ekonomik kriz tarafından darbe yemiş durumda. Merkel, 2009’da ekonomik durumları üzerine federal belediye başkanlarıyla toplantı yaptı. Belediye kasalarındaki açıkları kapatmak isteyen federal belediye başkanlarına Merkel, “ekonomi yapmak” için dahiyane fikirler sundu ve toplantıdan sonra da birçok belediye hizmeti kaldırıldı. Özellikle yoksul mahallelerde olmak üzere okullar, kütüphaneler, toplu taşımanın bir kısmı kaldırıldı.

Merkel, ulusal çaptaysa özel sektörde yapılan işten çıkarmalara arka çıktı. Sadece 2013 yılının mayıs ayında, hatta mayısın sadece iki haftasında, 3 bin işçi işten atıldı. Thyssen, Daimler, EON, Ikea gibi büyük şirketler hükümetin de arka çıkmasıyla tamamen sözleşmeli işçi çalıştırmaya başladılar.

Günümüzde işçi sınıfının koşulları

Bugün Almanya’da resmi olarak 3 milyon işsiz var. Ancak bu rakam son derece iyimser. Çünkü Almanya’da eğer bir işçi yılda 8 hafta da olsa, sözleşmeli çalışabilmişse işsiz statüsünde sayılmıyor. Yaklaşık 8 milyon işçi de saati 1 avroya çalışıyor. Bu kesim Almanya’da yoksul olarak kabul görüyor.

Öte yandan sözleşmeli çalışma her geçen gün artıyor. 2008’de sözleşmeli işçi sayısı 130 binken 2009’da bu rakam 1,5 milyona çıktı. Üstelik patronlar işçilere, sözleşme yoluyla aslında iki kez daha az ücret veriyor. Hem işçiye düşük ücret veriyor hem de verdiği ücretin %40’ını devlet ödüyor! Eurostat gibi uluslararası kaynakların rakamlarına göre, Almanya’da 2000 yılında, işçilerin %10’u yoksulluk seviyesindeyken bugün bu oran %20’ye çıktı.

Almanya’da ekonomik istikrarın arkasında yoğun işçi sömürüsü var ve aslında Avrupa’yı krizden çıkarmak için Almanya modelini önerenlerin aslında neyi önerdikleri gayet açık. Şunu unutmamak gerekir ki işçi sınıfının yaşam standardını geriye götüren sadece Hartz yasaları değil aynı zamanda tarihi zaferlerle dolu mücadeleci karakterinin henüz devreye girmemiş olmasıdır. (Lutte de Classe /153/ Temmuz – Ağustos)

Kitap... Kitap... Kitap...

Mutlaka okunması gereken bir kitap:
“Devrimin Kıyısında Fransa, Haziran 36”

H2O yayın evinin Eylül başında dağıtıma sürdüğü bu kitabı her devrimci, her emekçi ve işçi sınıfından yana olan herkes mutlaka okumalı. Nedenini Fransızca Yayıncının önsözü çok iyi anlatıyor: “1936 Haziran olayları bulutsuz gökyüzünde kopan bir fırtına değildi. Aksine politik ve toplumsal gerilimin yükseldiği bir dönemde gerçekleşti. ABD’de patlayan 1929 ekonomik krizi kapitalist ülkelerin tamamını etkilemişti. Çok kısa bir süre önce de (1933 yılında) Nazizm Almanya’da zaferini ilan etmişti…”

Kitapta da anlatıldığı gibi 1936’da Fransa’nın genelinde milyonlarca işçinin tabandan gelen bir hareket ile fabrikaları, büyük küçük tüm işyerlerini işgal edip bir ön devrimci ortamı yaratmış olmaları 1929 ekonomik krizinin yansımaları sonucu gelişen bir birikimin ürünüdür. Yine yayınevinin belirttiği gibi “Fransa’da 6 Şubat 1934 tarihinde Ulusal Meclis’in önünde aşırı sağcıların yaptığı gösteriye, işçi sınıfının bir hafta sonra, 12 Şubat günü verdiği yanıt, sol partilerin liderlerini, kitleselliği açısından şaşırtacaktı. Bizi 1936 Haziran’a götürecek olan sonraki iki yıl boyunca pek çok emare ortaya çıktı. Grevci mücadele yeniden canlandı, işçi örgütlerinde örgütlenme hızlandı, çok sayıda seçmen Sosyalist Parti ve Komünist Parti’ye kaydı. Tüm bu yaşananlar, esas olarak, 1936 Haziran grevlerinde ete kemiğe bürünen toplumsal ve siyasal bir radikalleşmeyi beraberinde getirdi.”

Haziran 1936’ya özgünlük kazandıran şey işçilerin öz güçlerine dayanarak kendi işyerlerini, yani kapitalist düzenin can damarlarını ele geçirmiş olmalarıdır. Tüm ülkede üretim ve hayat tamamen durmuştu. Fiilen toplumun kalbi, işçi sınıfının eline geçmişti. Artık devrim sürecinin ilk adımları atılmıştı. İşçi sınıfı görevini yerine getirmişti. Patronların bir kısmı, en bilinçsiz olanları, hemen polisi, orduyu gönderelim fabrikaları zorla boşaltalım diye önerilerde bulundular. Sınıf bilinci olan patronlar ve akıl hocaları hemen “siz deli mi oldunuz, aklınızı mı yitirdiniz gibi müdahalelerde bulundular!” Öyle bir şey yapıldığı taktirde işçi sınıfının iktidarı ele geçirme yoluna gireceğini anlattılar. Patronlar kendi çıkarları açısından geçici olarak taviz verip sürecin durdurulmasının en iyi çözüm olduğu kararına vardılar. Ama bunun için büyük mali ve sosyal tavizler vermek zorunda kalacaklarını da biliyorlardı. İşte bu nedenle de sendika bürokratlarının ve reformist Sosyalist Parti ve Stalinci Komünist Pati’nin yardımına başvurdular. İşçi sınıfın dostu olduğunu anlatan bu güçler, işçi sınıfına devrimci yolda önderlik edip onu bu tuzaktan kurtaracaklarına, kapitalist düzenin yedek lastiği oldular. Bu tuzak işçi sınıfının fabrikaları boşatması oldu. Patronlar bedel olarak, o güne kadar hiçbir ülkede var olmayan, 2 haftalık, ücretli izin hakkını ve feci ekonomik krize rağmen ücretlere yüzde 30’lara varan zamlar yaptılar. Ama böylece de devrimci süreci durdurmuş oldular. Ardından, bilindiği gibi ekonomik kriz durmadı ve kapitalist düzen tıkanan sistemine yeniden bir çözüm buldu: Yeni bir barbarlık olan İkinci Dünya Savaşı.

Evet, işçi sınıfının Haziran 1936 Fransa deneyiminden çıkaracağı çok dersler var: Yeni ihanetler yaşamak istemiyorsa kendi öz örgütlülüğünü yaratmalı ve onu denetlemeli.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.